

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ
Moji milí bratři – Helena Čapková

Vypracoval: _____

Vtrhli jsme do nedělně uklizené pekárny a ze stojanů a desek pro bochníky chleba sestrojili si skvělé jeviště. A já, která se tolik bála řinčivé bojujících rytířů v loutkovém divadle, že jsem se nestyděla vlézt mamince do sukni, provozovala jsem pak s hochy rytířské hry plné patosu, vedli jsme hřmící řeči, břinkali pokličkami a věrně napodobovali poslední loutkové představení; jediným divákem byla nám babička a ta hrála s sebou. To ona naučila nás přes hedvábný papír hrát na veliký hřeben z rohu, to ona dováděla s námi v zaněčující hře, sama nejskotačivější z nás tří. A štěbetala snad desaterým nářečím dětských přesmyček a zpitvořováním slabik v té světlé bujnosti rodného jazyka – a té se zvláště Karel nikdy dost nemohl nabažít a přivedl to v ní až k mistrovství.

A pak nám názorně a s nenapodobitelným humorem a hereckým nadáním předvedla „už mockrát vyprubovanej fortel“ ještě z dob, kdy samotinká v domku čekávala za dlouhých nocí na dědečka a často slýchávala praštět klíče v zámku, šámání kroků v síni, šepot a děsivé plouživé kroky zlodějů.

„Hlauní se nebát, děti, a měli ste slyšet, jak sem ušelijakejma hlasy křičela“ Kadle, už máš tu flintu? Venco, sekýra je u kamen, a ty Pepku, popadni ze šuplete ten vostrej nuž. Depak jen je bič? Kdo tam? Zabouchejte na tátu, ať vstává, a taky na zeď sousedoj, toť, dyť tu sou zloději zlodějský! Tuhle je lucerna, Kadle, ale než pořádně votevřu a posvítím, hned zprvu skulinou vystřel. Šak už vostatní vědí, co maj dělat. – No, a kmás! Po petlici a klice.“

„A byl tam někdo babičko?“ ptali jsme se bezdyšně.

„Mm, bodejť že byl, hned to utíkalo a venkouský dveře za nima zabouchly; ale mohli si takhle troufat něco, když sem udála chalupu plnou lidu? Tenkrát kolem tý prajský vojny moc šeredný lidi chodili krajem a douho nebylo slyšet než vo samých mordýřích, kór dyš byly ženský samy; a mně se to takhle stalo mnohokrát, to byla vaše maminka eště malinká. A tak jen volat pátý přes devátý na druhý v takovém pádě a hlauně se nebát; nad to není a taky si to pamatujte, děti, pro dycky. Nejhorší ze všeho je vokázat strach; bojácnyho i pes kousne, i dyž se mu třeba nechce: udělá to jen tak!

Jaké to si bývaly opuštěné a vyděšené noci, a přece a jak prostonárodním hrdinstvím dokázala přemoci své bezbranné úzkosti! A teď ji vzpomínka na tu strašidelnost plnila už jen veselím; ó, byla schována a chráněna, kolem sebe plno opravdických chlapíků, mlýn jako ohrad a jen ty ohromné dvojité závory u venkovských dveří, na nichž se zvenčí smála buclatá vyřezávaná sluníčka v oválech paprsků.

Projekt „Cesta k inkluzi: od segregace k pozitivní diverzitě ve školství“,
reg.č. CZ.1.07/1.2.00/47.0008 je spolufinancován z Evropského sociálního fondu
a státního rozpočtu České republiky

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

1. Napiš správný tvar slova:

Hlauní – _____

Kadle – _____

Depak – _____

Votevřu – _____

Šak – _____

Eště – _____

2. Vypiš nezvyklá nebo zastaralá slova.

3. Vyhledej na internetu, z jaké rodiny Helena Čapková pocházela, zaměř se hlavně na bratry.
K oběma bratrům napiš příklad jejich tvorby pro děti.
